

[Aksel Larsen.]

at gøre tjeneste under en sådan militærordning; derved vil Danmark skaffe sig sikkerhed i tilfælde af krig, derved vil det danske territorium kunne beskyttes og befolkningen kunne værnes i tilfælde af krig.

Jeg er bange for, at de, der har lavet dette forsvarsforlig, ikke bliver i stand til, i hvert fald ikke med god samvittighed, formentlig heller ikke med god, omend enfoldig overbevisning, at svare ja til dette spørgsmål om, hvorvidt det kan nytte. Man må dog tænke på, hvilken situation vi befinder os i. Man må dog tænke på, at våbentechnikken er gået frem, siden menneskene til deres krigsformål brugte flintøkser eller flitsbuer, også siden forladegeværer var infanteriets hovedvåben; og krigsteknikken er også gået frem, siden napalmbomberne blev kastet over Korea. Det, der er spørgsmålet er: kan et land som Danmark med Danmarks beliggenhed forsvares med de midler, Danmark kan stille til rådighed eller skaffe sig i den moderne krigstekniks tidsalder? Jeg er ikke i tvivl om svaret. Det kan ikke lade sig gøre. Det er muligt, det er sandsynligt, at udbryder den storkrig, som opbygningen af militærordningen i Danmark er tænkt som et led i, da vil der hverken blive tale om sejrherre eller besejrede, ikke alene om gensidig ødelæggelse, men ødelæggelse af hele den planet, vi bor på, så ikke alene de direkte krigsførende stormagter, men hele planeten bliver i hvert fald for mennesker et ubeboeligt område. Jeg anser det for rimeligt og sandsynligt, at det forholder sig sådan, når jeg tænker på de moderne krigsvåben, der findes. Det forekommer mig, at det bedste, ja, det eneste, man kan gøre, er at støtte alle bestræbelser for at forhindre en krig i at komme og støtte bestræbelserne for afrustning internationalt som nationalt. Jeg kan imidlertid ikke se andet, end at et land som Danmark, hvis situation på forhånd må være fuldkommen håbløs, hvis befolkning må være totalt prisgivet, hvis det med eller uden det militærvæsen, der her foreslås, bliver aktiv krigsdeltager, i hvert fald bør spare pengene til militærvæsen, bør afruste.

Jeg kan også sige det på en anden måde. Jeg kan sige det sådan, at Danmark er i

egentlig forstand et åbent land. Kun fantasier og vanemilitarister, der ikke vil se de faktiske forhold, kan tro på, at Danmark overhovedet har nogen militær opgave at løse! Sandheden er, at Danmark intet evner militært, selv om vi gjorde landet til et befæstet fattighus ved at kopiere et moderne krigsberedskab. Sandheden er, at Danmark ved at ruste let kommer til at underskrive sin egen dødsdom, og denne sandhed skal det ikke lykkes at overdøve ved skåltaler, hurraråb og fædrelandssange!

Jeg beder tinget og den højtærede formand om undskyldning for, at jeg her har citeret uden at bede om tilladelse til at citere. Jeg beder om tilladelse til at bringe nogle korte citater yderligere. Det, jeg her sagde, var ikke min opfindelse. Det var ikke et ordvalg, jeg har konstrueret, ikke en argumentation, jeg har formuleret; det er noget, jeg har taget ordret ud af en 30 år gammel pjece, udgivet af danske socialdemokrater og skrevet af det ærede medlem hr. Alsing Andersen, som i den samme pjece med titlen „Afrust vort land“ fastslog, at man i Danmark, når man har militærvæsen, kan sige:

„Kun ét er man sikker på: at tusinder af vort lands ungdom vil blive ført i døden til ingen nytte, dersom dette apparat kommer til at bruges! Og samtidig må alle se den sandhed i øjnene, at selve tilstedeværelsen af dette håbløse militærsystem kan sætte Danmarks eksistens som selvstændig stat på spil!“ . . .

„Selve eksistensen af vort militærvæsen drager altså faren ind over Danmark! Og hvem tvivler om resultatet, dersom vi med vort latterlige militærvæsen skulle møde en sådan situation? Hvem tvivler om, at vor hær og flåde ville blive knust? Hvem tror endnu i dette land på hjælp udefra så betids, at indfaldet kunne forhindres? Og hvad betyder hjælp efter en besættelse af landet? Det betyder Danmark som krigsskueplads for stormagter med landets ødelæggelse for årtier som eneste sikre resultat! Og så er det sandelig en ringe trøst, at det ikke er os, der har angrebet, men at vi blot har „forsvaret vor neutralitet“, som man siger.“

Sådan skrev det ærede medlem hr. Alsing Andersen for 30 år siden, og jeg erkender, at situationen har forandret sig betydeligt